

че англичанитѣ пишатъ „гутаперча“, а го изговарятъ „каучукъ“. „Ами че и у насъ, — обади се други приятелъ — на ли пишатъ Смѣтна Палата, на го изговарятъ Дембелъ-Ханѣ“; пишатъ „За благо то на отечеството“, а го разбиратъ кой както му уйдиса. . . . (Да ме прощаваиъ, господине!).

Подъ звуковетѣ на музиката влѣзохме въ парахода. Такива раскошни пѣтнически рѣчни параходи въ Европа нѣма Това е цѣлъ дворецъ! И нѣма дѣление на първи, втори и трети классъ: всичко е първокласно. Ние тръгнахме въ шестъ часа слѣдъ пладнѣ и почти до мръкване плавахме покрай Ню-Йоркъ отъ лѣво и Бруклинъ отъ дѣсно, и нашия параходъ трѣбваше да пици всѣка минута, за да му даде пѣтъ безчетното множество отъ паракочета, които замръжваха канала по всичката му дължина и ширина. Стѣмни се. Блѣсна въ парахода електричеството, и музиката като че ли ми знаеше вкуса, грѣмна увертюрата отъ Вилхелмъ Телъ, и ние, скромни странници, истѣгнахме се и потѣгнахме въ канапетата. . . И туй ли не е щастие! . . .

— Филаретъ Филипитъ, какъ ти мислишъ, какво правятъ сега нашитѣ ребята въ София? а?

— Какво ще правятъ — отговаря съ блаженна усмивка Филаретъ — кой знай гдѣ сж се собрали да въспѣватъ Cholera Nostra. . . .

— А бе какво е това Холера Ностра, току я поменуватъ край Дунава? — полюбопителствува доктора.

— Незнаешъ ли? — Баба въ Штанахъ, — отговарямъ азъ.

— Каква Бабащанъ?

— Инфлуенцата бе, докторе.